

Forfatter: Heiberg, Johanne Luise

Titel: Udrag fra 4. Del : 1856-82

Citation: Heiberg, Johanne Luise: "4. Del : 1856-82", i Heiberg, Johanne Luise: *4. Del : 1856-82*, udg. af AAGE FRIIS ; ELISABETH HUDE ; ROBERT NEIENDAM ; JUST RAHBEK , 1944, s. 13. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-heibfr07val-shoot-idm139968711757440/facsimile.pdf> (tilgået 24. april 2024)

Anvendt udgave: 4. Del : 1856-82

droge vi ind i en dejlig Bølg, „Bellevue“ kaldet, hvorfra vi havde en henrivende Udsigt over en stor Slekt, hvor Heiberg ret kunde benytte sine store Kikkerter saa vel til at betragte Jorden med alle dens Gjenstande som Himlen, naar den om Aftenen glimede af de utallige Kloder, hvis Bevægelse han ogsaa her videnskabeligt studerede. 5

Maaske som ingeninde før beundrede jeg Heibergs stille, overlegne Ro, hans opmuntrende Omgang og hans endnu ungdommelige Sind til at gløde sig over Alt, hvad der var sandt og skjunt, næret de ubillige Forfølgelser i Pressen fortsattes i Hjemmet og sønede til hør i Maribad.

Vi gjorde en Del Bekjendtskaber i Maribad, mærkelige, interessante, 10 men ogsaa comiske. Nogle fornemme, litteraire Damer havde kastet deres Kjærlighed paa mig uden at kjende det Mindste til min Stilling eller mit tidligere Liv. Jeg var i denne Sommer stærkt optaget af Læsningen af Goethes og Fru v. Steins Brevveksling. Jeg levede i Tankeris Dag og Nat med disse 15 to Personligheder og havde den største Medlidenhed med Fru v. Steins Skjæbne lige overfor hendes glimrende Elsker, der efter tretten Aars lidenskabelig Kjærlighed ved Tilbagekomsten fra sin Reise i Italien til Weimar viste den stakkels, af sin Lidenskab forvildede Kvinde Kulde og Glæmsel, medens hun endnu sad inde med det fide Hjertes Varme, der udgjorde og udfyldte hendes hele Tilværelse. Hvor blev jeg ikke bedrøvet over denne 20 Goethe, jeg selv i saa mange Aar gennem hans Værker havde elsket saa høit, da den stakkels, forladte Kvinde skriftligt klagede til ham over hans Kulde og kun faar til Svar, at hun er exalteret, og at denne Exaltation vist kommer af „at — hun drikker for megen Caffé“. — Hvor var det dog muligt, at han havde Hjerte til at nedskrive disse Ord! Havde han da rent glemt 25 sine egne Følelsers Hvidepunkt, glemt Kampen og Smerten, forinden han overgav sig til hør og hans Lidenskabelighed? Kunde da en Goethe ikke forstaa, at en adel Kvinde, der overvindes og overgives til Anger, til Selvbedrøvelse, da kan hør Et, der kan holde hørde opreist i sine egne Øine, det, at denne Kjærlighed er bygget paa saa faste Piller, at den umuligt kan 30 ophøre før med Døden? Kunde en Goethe ikke forstaa, at med Ophøret af denne Kjærlighed, der havde krævet saa store Samvittighedsufre, blev Intet tilbage for denne Kvinde uden Et, det Forfærdeligste: Selvføragt? Det lod virkelig ikke til, at han forstod det. Jeg tilstaa, at lige saa lidt som jeg nogensinde før havde kunnet begribe, at det ene Menneske kan støde en 35 Dolk i Brystet paa det andet, lige saa vist forstod jeg nu, at Dolken ovenpaa et sandt Svar kunde blive draget i Øieblikkets Harme og Foragt.

Da jeg nu en Dag paa Promenaden udtalte min Sorg over Goethe i dette Forhold og min Medfølelse for den arme, forvildede Fru v. Stein til en af de litteraire Damer fra Berlin, udbrod hun: „Nei, Deres Medlidenhed med 40